



ŻYC EWANGELIA

VII NIEDZIELA ZWYKŁA, *A* Mt 5,38-48 * 23.02.2020

Jezus powiedział do swoich uczniów: «Słyszeliście, że powiedziano: „Oko za oko i ząb za ząb”. A Ja wam powiadam: Nie stawiajcie oporu złemu: lecz jeśli cię ktoś uderzy w prawy policzek, nadstaw mu i drugi. Temu, kto chce prawować się z tobą i wziąć twoją szatę, odstap i płaszcz. Zmusza cię ktoś, żeby iść z nim tysiąc kroków, idź dwa tysiące. Daj temu, kto cię prosi i nie odwracaj się od tego, kto chce pożyczyć od ciebie. Słyszeliście, że powiedziano: „Będziesz miłował swego bliźniego”, a nieprzyjaciela swego będziesz nienawidził. A Ja wam powiadam: Miłujcie waszych nieprzyjaciół i módlcie się za tych, którzy was prześladują, abyście się stali synami Ojca waszego, który jest w niebie; ponieważ On sprawia, że słońce Jego wschodzi nad złymi i nad dobrymi, i On zsyła deszcz na sprawiedliwych i niesprawiedliwych. Jeśli bowiem miłujecie tych, którzy was miłują, cóż za nagrodę mieć będziecie? Czyż i celnicy tego nie czynią? I jeśli pozdrawiacie tylko swych braci, cóż szczególnego czynicie? Czyż i poganie tego nie czynią? Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski».

Zasady i normy, którymi powinien kierować się każdy uczeń Chrystusa, określa dziś Jezus i trzeba przyznać, że ta poprzeczka jest postawiona bardzo wysoko. Trudno dziś człowiekowi znaleźć tyle sił i argumentów, które skłoniłyby go do przestrzegania tego wszystkiego. Ale jest taka siła, jest taka moc – to MIŁOŚĆ, która uzdalnia do pokonania wszelkich ludzkich słabości, do zwalczenia ograniczeń osobistych i tych wynikających z praw przez niego samego stanowionych. Miłość, która uczy przebaczać, kochać nieprzyjaciół, nadstawiać drugi policzek... Miłość to siła, która pomaga dawać świadectwo o kochającym Ojcu, o Ojcu, który kocha każdego taką miłością, dzięki której każdy może być zbawiony.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

- Do przemyślenia:** Czy chcę się upodobnić i utożsamić z Bogiem-Miłością? Jak dotąd patrzyłem na ludzi? Czy nie dzieliłem ich na złych i dobrych? Czy wszystkich ludzi, nawet mi nieprzyjanych uważam za swoich braci?
- Do wykonania:** Podejmę próbę zmiany stosunku do ludzi, którzy mnie skrzywdzili. Postaram się także na początek nie odpłacać złem za zło.

25.02 (wtorek) Wspomnienie św. Cezarego z Nazjanzu

Był lekarzem i młodszym bratem św. Grzegorza. Studiował geometrię, astronomię i medycynę w Aleksandrii. Był lekarzem dworu w czasach Konstancjusza i Juliana Odstępcy. Za cesarza Walensa zajmował się finansami państwa w Bitynii. Po trzęsieniu ziemi, jakie nawiedziło ten kraj i wydobyciu go z ruin, przyjął chrzest. Niebawem jednak zachorował i zmarł, nie doprowadziwszy do końca decyzji i życia w odosobnieniu. Zmarł w 368 r. w testamencie prosił, aby cały jego majątek rozdać ubogim

26.02 (środa) ŚRODA POPIELCOWA

nazywana jest również Popielcem lub Wstępną Środą. To dzień, kiedy w Kościele katolickim rozpoczyna się 40-dniowy okres Wielkiego Postu. Symboliczne posypanie głowy popiołem i powstrzymanie się od niektórych potraw rozpoczynają okres pokuty, przygotowujący do Świąt Wielkiej Nocy. Posypywania głów popiołem na znak pokuty, to obrzęd znany w wielu tradycjach. Wzmianki o nim znajdziemy już w Starym Testamencie - wspominają o nim Księgi Jonasza i Joela, ale stosowany był także w starożytnej Grecji i Egipcie i tradycyjnych obrzędach arabskich. Wszędzie tam był on znakiem żaloby i pokuty. Znany był również wśród tradycyjnych plemion indiańskich, gdzie obrządki związane z ogniem były ważnym elementem szamańskich rytuałów. Popiół w tradycji żydowsko-chrześcijańskiej ma przypominać o przemijaniu i ułomności ludzkiego życia, oznacza też żalobę i ból. Ale nie tylko. Popiół jest także znakiem oczyszczenia i zmartwychwstania. Przecież Bóg stworzył człowieka z prochu ziemi i odrodził go w Chrystusie do nowego życia. Zwyczaj posypywania głów popiołem podczas liturgii Wstępanej Środy przyjął się w Kościele w XI w. Jako oficjalny element obrządku został wprowadzony przez papieża Urbana II w 1099 r. Reforma liturgiczna Soboru Trydenckiego uprawomocniła zaś nazwę „Środa Popielcowa” w 1570 r. W Środę Popielcową wierni podczas liturgii pochylają głowę w pokorze, a kapłan symbolicznie posypuje ją popiołem, pochodzącym z palm poświęconych w Niedzielę Palmową poprzedniego roku. Podkreśla w ten sposób związek pomiędzy pokutą wiernych, a męką i śmiercią Chrystusa. Kapłan wypowiada przy tym słowa: „Prochem jesteś i w proch się obrócisz” lub „Nawracajcie się i wierźcie w Ewangelię”. Tradycyjny obrzęd ma za zadanie przypomnieć, że życie ziemskie mija, a silna wiara, ćwiczenia duchowe, dobrowolne wyrzeczenia i bezinteresowne dawanie pomagają osiągnąć życie wieczne.

WARTO WIEDZIEĆ

Środa Popielcowa - rozpoczyna okres czterdziestodniowego przygotowania do Świąt Paschalnych. Wielki Post trwa do początku liturgii Mszy Wieczerzy Pańskiej, sprawowanej w Wielki Czwartek. W Środę Popielcową - zgodnie z kanonami 1251-1252 Kodeksu Prawa Kanonicznego - obowiązuje wstrzemięźliwość od pokarmów mięsnych i post ścisły (trzy posiłki w ciągu dnia, w tym tylko jeden - do syta). Prawem o wstrzemięźliwości są związani wszyscy powyżej 14. roku życia, a prawem o poście - osoby pełnoletnie do rozpoczęcia 60. roku życia. Prawo kanoniczne nie nakłada na wiernych natomiast obowiązku uczestniczenia w tym dniu w Eucharystii (choć jest to powszechną praktyką, z której nie powinno się rezygnować bez ważnej przyczyny).